

Ter aanvulling op mijn advies over de consultatieversie van de **Wet Bestemming Lichamen van Overledenen** het volgende:

Ik heb mijn advies ook gepubliceerd in een Facebookgroep die ik heb opgericht om te discussiëren over de nieuwe wet. Hierop heb ik de afgelopen dagen enkele reacties ontvangen. Eén van deze reacties kwam van Ilge Weidenaar, consulente van het LOB.

Dit artikel stelt:

*"Tot begraving, crematie of alkalische hydrolyse wordt niet overgegaan dan nadat de houder van de begraafplaats, het crematorium of het hydrolysatorium heeft vastgesteld dat het op de kist of het omhulsel vermelde registratienummer overeenkomt met het nummer vermeld op **het identificerende middel**."*

De memorie van toelichting zegt over artikel 15, zesde en zevende lid:

"Deze leden komen, met uitzondering van de toevoeging van alkalische hydrolyse, overeen met artikel 8, tweede en derde lid, van de Wlb. Het vijfde lid bepaalt dat niet tot begraving, crematie of alkalische hydrolyse wordt overgegaan dan nadat de houder van de begraafplaats, het crematorium of het hydrolysatorium heeft vastgesteld dat het op de kist of het omhulsel vermelde registratienummer overeenkomt met het nummer vermeld op het identificerend middel."

De vraag was of dit correct is. Na navraag bij de heer Steven Meihuizen van het ministerie is bevestigd dat dit juist zou zijn. Echter, ik betwijfel dat sterk, en om de volgende redenen:

1. Vergelijking met de huidige wetgeving:

De toelichting stelt dat deze artikelen, met uitzondering van de toevoeging van alkalische hydrolyse, overeenkomen met de huidige artikelen 8, tweede en derde lid, van de Wlb. In de huidige wet wordt echter gesproken over een vergelijking tussen het nummer op de kist of het omhulsel en dat op een opgesteld document.

2. Praktische uitvoerbaarheid:

Het voorgestelde registratienummer op de kist of het omhulsel zou vergeleken moeten worden met het nummer op het identificerend middel. Dit is praktisch onmogelijk, omdat het identificerend middel zich op het lichaam van de overledene bevindt, dat in een gesloten kist of omhulsel ligt. Zelfs als het openen van de kist technisch mogelijk is, is het weinig zinvol. De arts stelt namelijk alleen de identiteit van de overledene vast en noteert enkele persoonlijke gegevens op het identificerend middel, maar is niet verplicht een nummer toe te kennen. Hierdoor kan het nummer op de kist niet worden vergeleken met een nummer op het identificerend middel.

3. Impact op nabestaanden:

De procedure zoals beschreven in artikel 7, waarbij de kist of het omhulsel wordt

geopend voor identificatie, is zeer ingrijpend voor nabestaanden. Dit kan extra belastend en confronterend zijn, vooral als de kist dagen na sluiting opnieuw geopend moet worden. Volgens de voorgestelde wet kan dit zelfs tot tien dagen na overlijden plaatsvinden. In die periode kan het lichaam aanzienlijk veranderen of al tekenen van ontbinding vertonen.

4. Religieuze bezwaren:

In bepaalde religies mag een overledene na rituele bewassing niet meer worden aangeraakt door personen buiten het geloof. Het openen van de kist kan inbreuk maken op grondrechten, zoals de vrijheid van godsdienst.

Voorstel tot wijziging van artikel 15, lid 5:

Om bovenstaande problemen te voorkomen, stel ik voor dat de tekst van artikel 15, lid 5, als volgt wordt aangepast:

"Tot begraving, crematie of alkalische hydrolyse wordt niet overgegaan dan nadat de houder van de begraafplaats, het crematorium of het hydrolysatorium heeft vastgesteld dat het op de kist of het omhulsel vermelde registratienummer overeenkomt met het nummer vermeld op het document opgesteld door de personen, die het lichaam van de overledene (lijk) in de kist of ander omhulsel hebben gelegd."

Conclusie en vervolgstappen:

Ik vermoed dat de huidige tekst van artikel 15, lid 5, een fout bevat. Graag zou ik dit willen bespreken en gezamenlijk tot een oplossing komen. Het is onzeker of de Raad van State deze fout uit zichzelf zal corrigeren, en het is belangrijk dat dit tijdig wordt aangepakt.